

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 37.

Sjette Sessions anden Samling.

19de Møde.

Tirsdagen den 30te Januar.

(Forts.)

Bregendahl (forts.): Der er i sidste Sommer indkommet forskellige Andragender til Indenrigsministeriet, og jeg havde i Thingets sidste Samling i October selv den 19de Ar indbringe et Andragende derom til Folkethinget. For i høiere Grad at vække Ministeriets Opmærksomhed herfor, henvendte jeg mig med en motiveret Indstilling til den daværende Indenrigsminister, og indsendte dermed en Gjenpart af Andragendet. Jeg troer, at en stor Deel af de Bepværing, der føres i dette Andragende, vilde kunne afhjælpes ved Imødekommen fra Indenrigsministeriet. Sagen indeholder for megen Detail, til at jeg her skal gaae videre ind paa Enkelthederne, og jeg skal derfor kun anbefale denne Sag til Ministeriets bedste Opmærksomhed og navnlig fremhæve, at, for at Erhvervet for en stor Deel af Befolkningen ikke skal standse, er det nødvendigt, at der i Foraaret eller rettere inden Mai Maaned træffes Foranstaltninger i saa Henseende.

Indenrigsministeren: Den specielle Sag, hvortil den sidste ærede Taler stegede, er mig ikke bekendt, men jeg skal i Ministeriet søge nærmere Oplysning om, hvorledes det dermed forholder sig. Jeg skal iøvrigt bemærke, at jeg har haft Leilighed til paa selve Stedet, allerede i Efteraaret 1849, da Fiskerierne endnu henhørte under Domainedirectoratet, at conferere med den Dyrighedsperson, den Herredsfoged, som i Almindelighed ansaaes for at være den skyldigste og for denne Sag meest

interesserede Mand. Jeg opholdt mig hos ham og havde flere temmelig udførlige Conferencer med ham om disse Forhold. Efter hans Overbeviisning var Vanskeligheden den, — som jeg ogsaa veed er i høi Grad tilstede ved Isfjorden og Roeskjildfjorden, i hvilken sidste Fiskeriet er saagodtsom ødelagt, og som der efter indkomne Beretninger ogsaa kan være Grund til at antage finder Sted paa andre Steder — at den arbejdende Classe af Fiskere have gjort Redskaberne mere og mere skiftede til at tage Alt, hvad der er at tage og navnlig den mindre Yngel. Saaledes er det vitterligt, at ved Roeskjildfjorden, — hvor jeg handelsviis er bekendt, og hvor der tidligere har været godt Fiskeri, medens Fiskene nu ere saagodtsom ganske forsvundne, — har Almuen i denne Henseende vist en ganske besynderlig Ueggyldighed for Fiskeynglens Eksistens; naar den nemlig fangede en Mængde Yngel, kastede den den hellere for Svinene, for den ubetydelige Nyttens Skyld, de kunne have deraf, istedetfor at kaste den i Havet igen. Jeg samtalede navnlig med den nævnte Dyrighedsperson, Herredsfogden, om, hvad der der kunde være at gjøre, for, med Bibeholdelse af al rimelig Frihed, som den sidste ærede Taler antydede, at hindre den overalt beklagede Udelæggelse af Fiskene i Klimfjorden. Den nævnte Mand yttrede, at de locale Forhold lagde store Hindringer i veien ved Klimfjorden, idet Jurisdictionerne der vare saa udstrakte, at Politimestrene eller selve Dyrigheden kun kunde virke meget lidet derfor, og Sognefogderne, der boe paa Kysterne, vilde ikke virke derfor, de vare tværtimod almindeligviis stemte for at advare Bedkommende om at skule Overtrædelsen og saaledes holde dem frie for Straf og Mult for hvad de ikke selv ansee